

men hvorledes var denne Hær udrustet, hvorledes var den bevæbnet og klædt, og hvorledes var endelig de faste Stillinge, der skulde have støttet den Hær? Man skal virkelig ikke rose sig af de smaa Budgetter, man havde den Gang, men maa sige, at det var en stor Fejl, at de vare saa smaa, og at vi have haardt maattet hode derfor. Det var naturligvis ogsaa paa Grund af, at man indrømmede det Faktum, at det militære Budget var for lille, at man efter Krigen hurtigt kom ind paa et større militært Budget. Fra 1865 til 1875 var det $12\frac{2}{3}$ Million, og fra 1875—85 16 Million, og endelig det sidst normalt vedtagne $18\frac{1}{2}$ Million. Det er ganske vist betydelig større Beløb, vi ere komne til; men det kan det ærede Medlem i alt Fald ikke bebrejde mig; det var i Henshold til bestaaende Love og regelmæssige Bevillinger. Men hvad havde vi opnaaet for disse Penge? Vi havde opnaaet det, at vi kunde mobilisere en betydelig større Hær end før, samt at den var bedre bevæbnet. Vi havde faaet baade Kanoner og Geværer, nemlig de saakaldte Remington-Geværer; men eet manglende denne Hær endnu, for at Forsvaret skulde være betryggende, og det var det, som man har søgt at erstatte ved Hjælp af de $34\frac{1}{2}$ Million — et Tal, som er lidt for stort, hvad det ærede Medlem selv indrømmede — paa den Maade, som er gjort i de senere Aar. Det er ganske vist, at ved de $18\frac{1}{2}$ Million Kroner, som bleve bevilgede til Forsvaret ved den sidst regelmæssig vedtagne Finanslov, kunde man tilvejebringe en Hær og Flaade, naar Krigen brød ud, og den kunde være godt udrustet og bevæbnet, men den savnede det, der skulde give den Støtte; der eksisterede, om jeg saa maa sige, kun et Forsvar paa Papiret, et Forsvar, om hvilket man kun kunde haabe, at det kunde holde sig enkelte Dage. Det er først nu, efter at man er i Begreb med at faa baade en Sø- og Landbefæstning ved Kjøbenhavn, at vort Forsvar bliver saaledes stillet, at det dog kan give Landet en vis Betryggelse med Hensyn til at indtage en respekteret Stilling i Almindelighed i det europæiske Samfund, og navnlig en vis Betryggelse for, at vor Neutralitet kan blive respekteret. Naar man ikke indtager en saadan Stilling, vil det meget let under vanskelige Forhold blive forbi med de smaa Staters Selvstændighed. Det kan ikke nægtes, at det er det, der er opnaaet for disse Penge. Naar det ærede Medlem spørger mig, hvor stor den Hær er, som vi kunne stille nu, saa vil jeg sige, at vi i meget ringe Tid, i Løbet af mindre end 8 Dage, kunne stille en Hær paa 60—70,000

Mænd, medens der, da vi kun havde de smaa Budgetter, kun kunde stilles en lille Hær efter lang Tids Forløb, og den Hær, som vi nu kunne stille, er udmærket bevæbnet, godt klædt og godt udrustet, og denne Hær har endvidere Støttepunkter at holde sig til, saa at vi kunne haabe, at vi saa Lov til at leve i Fred her hjemme. Det er det, som er naaet. Hvorvidt det er et Maal, der er værd at naa, det er en Ting for sig, men det tvivler jeg ikke om, og jeg antager, at det ærede Medlem i sit Hjerte heller ikke gør det. Jeg skal ikke opholde mig ved disse Ting, men kun sige, at det glæder mig at høre, hvad det ærede Medlem saa bestemt udtalte, at naar vi komme ind i andre Forhold, saa vil han altid være med til at stemme for, hvad der er nødvendigt ifølge bestaaende Love til Udvikling af vort Forsvar, til Beklædning, Bevæbning o. desl. Det glæder mig overordentlig, at det ærede Medlem i høj Grad har forandret Standpunkt fra den Gang, da det ærede Medlem sad i Fællesudvalg for 6 Aar siden, og det er tillige støttet paa de Udtalelser, der faldt i Gaar fra det ærede Medlem og til, hvad der er foregaaet i den senere Tid. Jeg haaber, at vi ogsaa en Gang kan komme saa vidt, at Forsvarsvæsenet kunne komme ind i andre Forhold, og at det ærede Medlem kan være med til at stemme for det, Krigsministeren foreslaar paa Finansloven, saa at vi kunne faa en regelmæssig Finanslov. Her til skal jeg indskrænke mig.

Th. Nielsen: Jeg skal ikke udførlig fortsætte Diskussionen med den ærede Krigsminister, men et Par Bemærkninger maa jeg dog gøre i Anledning af den ærede Krigsministers Udtalelser om, at Folketinget ingen Sinde har været villigt til en alvorlig Forhandling om Forsvarsvæsenet, men skulde have afvist enhver Forhandling derom ved snart at sige, at Ministeriet ikke mente det alvorligt, og snart at sige noget andet. Det tror jeg nu er altfor meget sagt af den ærede Krigsminister. Jeg skal i saa Henseende minde om, at i 1876, altsaa ganske vist paa en Tid, der ligger før den nuværende Krigsminister kom i denne Stilling, men han befattede sig dog med Sagerne den Gang, erklærede Folketinget sig beredvilligt til at bevilge $30\frac{1}{2}$ Million ekstraordinært til Forsvarsvæsenets Udvikling. Jeg tror ikke, man kan nægte, at det var et alvorligt Tilbud fra Folketingets Side. Den senere Historie skal jeg ikke komme ind paa nu. Naar den ærede Krigsminister i den Maade, hvorpaa Folketinget er traadt op, vilde se Berettigelsen til at gøre det provisorisk, saa tror jeg ikke, deri er jeg ikke enig